

коју Московска Интернационала у једном свом прогласу навешћује у скорој будућности, разбити о сељакову њиву; и мудрије главе међу вођама, Лапчевићи, Топаловићи и Радишићи увиђају, да ће после из основа извршене аграрне реформе народ сељачких сопственика тешко хтети да чује за комунистичку науку и према томе удешавају своју тактику; у толико је пре поред социјалних демократа присталица Кораћевих, Букшегових и Кристанових, позват комунизам, који не одриче своју сарадњу да помогне ферментацију државе помоћу социјалног духа. Експлоатисању човека од стране другог човека противи се и за претварање надничара у задругара одушевљава се и фаланга, која се попуњава већином академским подмлатком, коју окупља око републиканске мисли Јаша Продановић, један од најспособнијих међу познатим политичарима у Београду, а друштвена једнакост као и узимање у државне руке најважнијих великих обрта одсијава са заставе опште обнове, коју развија Милан Марјановић у Загребу, један најчистијом вољом гоњени и ретком прозирношћу погледа обдарени млађи публициста; његова књига „Савремена Хрватска“ заслужила је одавно као узор-дело и Откровење сву част превођења на западне језике. Онако исто као што републиканска странка, која на изборима рачуна за јак прираштај и из сељачког сталежа, обећава да ће „свим силама радити на утврђивању народног јединства“, тако се и покрет за обнову труди да створи једну југословенску идеологију. Трудећи се да на рационалистичкој основи, под диктатуром разума, васпитањем за радан живот угословене „направи једним од најдрагоценијих